



MESTRA

MADELINE MILLER

Översättning Marianne Tufvesson

WAHLSTRÖM & WIDSTRAND

Mannen sa att han var handelsman. Han hade hört talas om min fars lidande och kunde lätta hans börda genom att ta hand om mig, bara jag gjorde som jag blev tillsagd.

»Det kommer hon att göra«, sa min far.

»Hon är femton? Jungfru?«

Min far rätade på sig, för också som fattig var han fortfarande kung.

»Självklart.«

Och min far sålde mig till mannen för sju grilade kycklingar. De hade från början enats om tio, men mannen var listig och när han samma eftermiddag återvände med kycklingarna låg de rykande varma i en korg, och doften fyllde hela rummet. Jag kunde höra min far slita dem i stycken när mannen ledde bort mig i min slöja. Det skulle inte hållas någon bröllopsceremoni

eftersom min far inte hade råd. Och förresten var jag ingen riktig hustru. Slöjan var bara en bit av en gammal klänning, så trådsliten att jag såg rätt igenom. Mannen högg tag i min arm när vi gick ut från palatset, som om han var rädd att jag skulle rymma. Men jag var nästan lika utsvulten som min far, och sjuk av sorg över oss båda.

»Snälla far«, vädjade jag. »Låt mig få stanna här och hjälpa dig.«

Han skakade bestämt på huvudet. »Det här är bästa sättet.«

Mannens vagn var tom, baktill flisade sig träet. Hästen hade ärrad manke och en sprucken hov. Mannen knuffade upp mig på sätet. Sju kycklingar, sa han. Jag hoppas att du gör skäl för dem.

Också genom slöjan kunde jag känna hans dåliga andedräkt. Åtminstone en rutten tand hade jag sett. Han var lika lång som min far, men förstås kraftigare. Jag visste inte var han bodde, om vi skulle åka några kilometer eller många mil.

Vagnen skramlade fram längs den dammande vägen. Vi passerade de grå klipporna som sköt ut

över havet, och stigen intill som ledde ner till den lilla sandstranden. Ända sedan jag var liten hade jag älskat den platsen. Efter att min fars elände hade börjat, efter att alla djur blivit uppätta och alla rikedomar sålda och tjänstefolket tagit till flykten, var det min tröst att gå ner dit och sitta där och blicka ut över vattnet. Det kändes som om vågorna var det enda i våra liv som inte hade förändrats. Ibland landade fiskare sina fångster och jag tiggde fisk åt min far av dem.

En eftermiddag för tre månader sedan gick jag dit. Det var min bästa stund på dagen, när solen förvandlade havet till guld. Det var där guden hittade mig. Han steg upp ur vågorna, och tog mig med båda händerna.

Efteråt stod han där över mig, stark och strålande med treudden i ett fast grepp. Jag hade bitit hål i läppen och var mörbultad i hela kroppen. När han grep tag om mig var jag för en kort stund dåraktig nog att kämpa emot. Man kan inte slåss mot en gud.

»Snart ska du få ett barn som gör dig lycklig«, sa han. Han såg förstås bra ut, med saltstyvt hår

och skummande skägg över bröstet. Jag undrade hur många flickor han hade hittat, och på hur många stränder. Jag undrade hur många som mumlade detsamma som jag. *Herre, du hedrar mig.*

Han återvände till sina vågor medan jag haltade hem. Huden blev mörklila där han hållit i mig och läppen var sårig i en månad, men den enda som fanns kvar i huset och hade kunnat se det var min far, och han märkte inget i sin plåga. Det var jag tacksam för, han besparades åtminstone den sorgen. Och trots vad guden hade lovat tycktes hans saltvattenräka inte ha fått fäste i mig. Vid det laget hade jag inte haft mina dagar på flera månader, inte sedan det sista av våra förråd tagit slut.

Jag var med andra ord ingen jungfru. Jag visste inte vad jag fruktade mest: hur mannen skulle få veta det, eller vad han kunde hitta på när han fick det. För första gången önskade jag att jag faktiskt bar på gudens barn, och kunde få hans hjälp. Vi hade passerat stranden när den tanken slog mig, men jag höll ändå ut handflatorna. »Jordskakare«, viskade jag. »Poseidon. Rädda en som du fann behag i. Annars kommer den

här mannen att döda mig när han får veta att jag inte är som han tror, och då blir min far ensam. För hans skull, hjälp mig.«

»Sluta mumla«, sa mannen.

»Det är en bön«, sa jag. »Jag har vunnit Poseidons gunst.«

Mannen skrattade, ett slabbigt ljud som när man sliter isär en kyckling.

»Om detta är hans gunst behöver du en ny beskyddare.«

Jag var glad att vi hade slöjan mellan oss, även om den var tunn. Mitt bröst var kallt och fyllt av sten. Det var sant som han sa, jag hade ingen hjälp att vänta. Min far skulle dö ensam, och jag skulle slukas av mannen och hans ruttna mun.

Jag tänkte att jag borde ha skurit mig i ansiktet. Jag borde ha spelat galen eller dum. Men det skulle inte ha förändrat något. Det var som med vagnen och hästen, den mannen hade inget emot att bruka trasiga ting.

Vid det laget var jag genomfrusen, och huttade trots att solen sken. Kroppen kändes som en kappa av kött.